

disse yndefulde Søstre ved Siden af hinanden. Catharine Heyerdahl har nogle fortræffelige »Nelliker« og to gode Billeder fra Sydfrankrig.

Vi maa tilføje en beundrende Bemærkning om de af Johanne Krebs paa »den retrospektive Sommerudstilling« udstillede Portrætter, som giver et udmærket fyldigt Udtryk for hendes Kunst, som i denne Retning viser sine bedste Egenskaber.

Især maa fremhæves »Herreportrættet«, der tilhører Frk. Augusta Fenger, og den »strikkende Kone«, Billeder som i deres Farvefyldte og Tone fører Tanken hen paa Hollænderne.

»Pan«.

Barselforsikring.

—o—

En kostelig Perle har Menneskeslægten faaet i Eje. Naar det lille Barn blev lagt til sin Moders Bryst, fandt den søgende Mund frem til selve Livets Kilde. I dybe, rolige Drag indsugede den unge Verdensborger alle Betingelser for sin Fremtids Vækst, og det inderlige Samliv mellem Moder og Barn fortsattes i det Kredsløb, der er selve Livets Midtpunkt. Forrykkes det, løber vi i den største Fare for at bringe de bærende Støtter ud af Ligevægt; før eller senere vil der komme Vanskeligheder ind i Livet, som maa fjernes, selv om det bliver ad nye Veje — der staar altfor meget paa Spil. Man skulde ikke synes, det var for meget forlangt af Samfundet, at der var en vis Forpligtelse for den, der indrettede sig paa at sætte Børn i Verden, til at Vedkommende var et sundt Individ. Naar Frankrig undtages, har jeg aldrig hørt noget Land, hvor dette Hensyn tages. Der er Samfølelsen saa stor og Storkene saa sjældne, at Ægteskabets naturlige Følger er Kendsgerninger, man regner med, uden at træde de vordende Forældres Ære for nær.

Er Moderens Stilling i Samfundet saaledes, at det ifølge konventionelle Hensyn maa nægtes hende at amme sit Barn selv, sendes den lille bedragne Person ud paa Landet, hvor en sund og kraftig Bondekone overtager Pligterne. Skal Barnet narres for sin Modernælk — Kvindemælk vil man dog garantere det.

Ved et Besøg paa den store Landes-
Findelanstalt ved Wien spurgte jeg

en af Lægerne, om de østrigske Kvinder var gode Ammer.

»Schlechte Ammen sind die, daher sind ihre Kinder schlechte Bürger.« Det var vel noget overdrevent — men som dog i al Overdrivelse laa vel ogsaa her en Sandhed skjult.

Her var jo Tale om unge, landlige Mødre, hvis Hjerner sandelig ikke var overanstrengte — hvis Mødres Hjerner igen var det endnu mindre. Det kan saaledes ikke være den nutidige Kvindesags Skyld, at disse frisk importerede Bondepiger var »schlechte Ammen«. Men vel kan det være Kulturens Skyld, den »Kultur«, som man dog vel ikke kan gøre Kvinderne ansvarlige for.

Den ungarske Stat har sikkert set rigtigt, — ved at bevare Moderen alene for sit Barn, ydes der dem begge den største Velgerning.

Medens den østrigske ugifte Moder gerne betror Staten Omsorgen for sit Barn, naar hun blot kan komme af Sted og mere sig igen, gaar den ungarske Moder med Glæde tilbage til de landlige Forhold og ernærer sit Barn, saa det bliver en god Borger.

Rent bortset fra de ugifte Mødres fortvivlede Forhold — er de gifte Mødres Vilkaar saaledes, at de kan kaldes betryggende?

Maa ikke enhver ærlig Iagttagelse med en Smule praktisk Erfaring vedgaa, at ideelle er de ikke — i de allerfleste Tilfælde højst uheldige. Der forlanges et haade-og af den gifte Kvinde — der er til Skade for Moder og Barn.

En Barselforsikring, der gav den arbejdende Kvinde fri for ydre Pligter mindst i tre Maaneder — var det en Utopi i et Land, hvor ogsaa Kvinder blev tagne med paa Raad? — men der er andre Pligter, der ogsaa skulde sikres imod — til dem naar Lovgivningen nok først sent eller aldrig, saa længe Ægteskabet bestaar som den Institution, det nu er. Det er nemt at lægge Skylden paa Kvindens Hjernearbejde — men er det rigtig set?

Er der ikke ogsaa andre Steder. Tampen brænder — hos sin Nabo ser man Ilden og vil gerne slukke — hos sig selv? —

Vivian.

Sang

ved Festmaaltidet paa Skodsborg
Torsdag den 11. Juni 1914.

—o—

Mel.: Du gamla, du fria...

Paa Højjældet, tre tusind Fod over
Hav,
hvor Fjældvand i Solen sølvhvidt
skinne,
der saa jeg i Kløften blandt Breg-
ner og Lav
en Birkeskov paa Knæ for Bjergets
Vinde.

Mod Jord den sig bøjed medliden-
de, ømt
med favnende Grene allevegne,
det var som den fattige Lund hav-
de drømt
alt spirende, alt Liv i Muld at heg-
ne.

Og se, hvor den fletted sit trofaste
Læ,
hvor bedst den fik Held sin
Skærm at højne,
der voksed i Lyet mangt fint lille
Træ,
saa jomfruskært med Løv som
som blanke Øjne.

O Søstre, vi selv var den fattige
Skov,
som langsomt steg opad Bakke-
hældet
mod Vinter og Vind, til en Vaar
vi fik Lov
at se vor Drøm faa Liv, — at »klæ-
de Fjældet«.

Saa hil da de første, som stred for
vor Sag,
gav Kræfter, gav Liv for Kvinders
Virke.
og til dem, som kæmper taalmo-
digt idag,
og dem, vort Haab, de unge Jom-
frubirke!

Og hil vore Gæster, som kom til
vor Gaard
og bar til vort Stævne Glans og
Glæde,
— vi mødtes og ved nu, at Nor-
dens Kvinder slaar
om Norden fælles Villiers lyse Kæ-
de.

C. M.